

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce J. H.**, zastoupeného JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Kolárova 18, Teplice**,** proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, Velká hradební 61, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001, č. j. 9225-1995/120/00 o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2004, č. j. 15 Ca 216/01 – 18,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 2. 2004, č. j. 15 Ca 216/01 – 18, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Finanční úřad v Teplicích rozhodnutím ze dne 9. 3. 2000, č. j. 33366/00/210911/0148 - dodatečným platebním výměrem č. 1000000059, podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o daních z příjmů“), a § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též“daňový řád“), žalobci za zdaňovací období roku 1995 dodatečně stanovil základ daně ve výši 182 174 Kč, vyměřil daň ve výši 40 291 Kč a vyměřil daňovou ztrátu ve výši – 43 275 Kč. Vydání dodatečného platebního výměru předcházela daňová kontrola zahájená dne 4. 10. 1999, jejíž součástí byla i daň z příjmů za roky 1995 – 1998, a výsledky kontroly jsou obsaženy ve zprávě o kontrole daně z příjmů fyzických osob ze dne 9. 2. 2000.

Proti rozhodnutí finančního úřadu podal žalobce odvolání v němž brojil proti neuznání výdaje na odpis vozidla P. ve výši 71 161 Kč, výdaje na odpis garáže ve výši 413 Kč, výdaj na odpis soustruhu ve výši 21 875 Kč a výdaj na jím zakoupené vozidlo F. ve výši 105 000 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 4. 2001 změnil napadené rozhodnutí tak, že stanovený základ

daně snížil na 132 000 Kč, vyměřenou daň na částku 32 110 Kč a vyměřenou daňovou ztrátu na – 22 288 Kč.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001 napadl žalobce včasnou žalobou. V ní namítal pochybení žalovaného spočívající v tom, že neuznal výdaj na nákup vozu F. To spatřoval v tom, že předmětné vozidlo zakoupil jako soukromá osoba, nebylo proto jeho povinností uchovávat o jeho koupi doklady a evidovat je v účetních dokladech. Doklady proto nahradil svým čestným prohlášením, které správní orgán označil za nevěrohodné, a jestliže ani výslech svědka - původního majitele nevedl k objasnění existence výdaje, bylo podle žalobce povinností finančního úřadu vyvinout aktivity ke zjištění objektivního stavu věci (§ 31 odst. 2 daňového řádu); této povinnosti však podle žalobce správní orgán nedostál.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 2. 2004 žalobu zamítl. V odůvodnění odkázal na rozvržení důkazního břemene při dokazování v daňovém řízení a dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno prokázat uskutečnění jím uplatňovaného výdaje (ztotožnil se se žalovaným v tom, že čestné prohlášení stěžovatele bylo neprůkazné) a správce daně proto nepochybil, jestliže neuznal žalobci jako daňový výdaj jím uplatněný náklad na pořízení vozu F. v částce 105 000 Kč.

Rozhodnutí krajského soudu žalobce (dále též stěžovatel) napadl včasnou kasační stížností opírající se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Ta měla spočívat v nesprávném hodnocení čestného prohlášení jako důkazu způsobilého prokázat koupi vozidla F. v příslušném zdaňovacím období za částku 105 000 Kč. Stěžovatel dále v kasační stížnosti brojil proti správnosti rozhodnutí žalovaného a uvedl některé nové důvody a skutečnosti a podal návrh na provedení důkazů, které v předchozím soudním řízení a ani v řízení daňovém neuplatnil.

Je-li podána kasační stížnost, Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody v kasační stížnosti uvedenými. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je však povinen z úřední povinnosti přihlížet k vadám taxativně zde uvedeným, mimo jiné i k tomu, je-li napadené rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížností napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Ze soudního spisu vyplývá, že žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001, č. j. 9225-1995/120/00, jímž změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Teplicích č. 1000000059, a to tak, že stanovený základ daně snížil na 132 000 Kč, vyměřenou daň na částku 32 110 Kč a vyměřenou daňovou ztrátu na částku – 22 288 Kč. Z rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že toto rozhodnutí také soud přezkoumával a jeho zákonnost posuzoval.

Ze správního spisu však vyplývá, že žalovaný vydal podle § 56 daňového řádu dne 15. 5. 2001, č. j. 9225-1995/oprava/120/00, rozhodnutí o opravě zřejmých omylu či nesprávnosti, jímž opravil výrok rozhodnutí ze dne 2. 4. 2001, č. j. 9225-1995/120/00, tak, že se opravuje stanovení základu daně z částky 132 000 Kč na částku -71 161 Kč, vyměření daně z částky 32 110 Kč na částku -19 406 Kč, vyměření daňové ztráty z částky -22 288 Kč na částku 0, opravil částky uvedené v informacích pro poplatníka s tím, že v ostatním

se rozhodnutí o odvolání nemění. V odůvodnění rozhodnutí o opravě žalovaný uvedl, že toto rozhodnutí vydává na základě zjištění, že v rozhodnutí o odvolání došlo při stanovení základu daně a daňové povinnosti k výpočtové chybě. Rozhodnutí sice není opatřeno doložkou právní moci, ze správního spisu je však patrno, že rozhodnutí bylo stěžovateli dne 21. 5. 2001 doručeno (na tuto skutečnost poukázal stěžovatel i v podané kasační stížnosti s tím, že se tak stalo poté, kdy již podal žalobu), správní spis neobsahuje žádné listiny dokládající, že by proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání a vedeno odvolací řízení a stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdí, že by odvolání proti tomuto rozhodnutí podal. Jestliže marně uplynula lhůta k odvolání proti rozhodnutí o opravě, nabylo toto rozhodnutí právní moci bez ohledu na to, zda bylo opatřeno doložkou právní moci či nikoliv.

Rozhodnutí o opravě se tak v opravovaných údajích stalo součástí výroku rozhodnutí žalovaného o odvolání a nahradilo údaje v tomto rozhodnutí původně uvedené. V době, kdy krajský soud rozhodoval o žalobě, předmětem přezkumu byla zákonnost rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 2. 4. 2001 ve znění rozhodnutí o jeho opravě ze dne 15. 5. 2001; podrobil-li soud přezkumu, jak z rozhodnutí soudu vyplývá, pouze zákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001, je rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud proto za použití § 109 odst. 3 části věty za středníkem shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu